

HỒI 67

LIÊN HOÀN ĐỘC KẾ

Nhận được viên giấy vo tròn của Yên Nhi, Trầm Lãng không để lộ gì ra sắc mặt, cứ cười nói như không.

- Cẩn thận chứ cô bé.

Khoái Lạc Vương lừ mắt:

- Người té thì chẳng nói chi, nhưng nếu làm dơ quần áo thì sao? Nếu lỡ làm dơ cả mỹ tửu thì sao?

Bạch Phi Phi vội dịu giọng đỡ lời:

- Không sao, nếu lỡ có gì tiện thiếp sẽ phục ngay rượu khác.

Và nàng lật đật rót một chén rượu trao cho Khoái Lạc Vương.

Hơi giận của Khoái Lạc Vương tan ngay tức khắc.

Bạch Phi Phi quả thật già “tay ấn”.

Chẳng những nàng làm cho Khoái Lạc Vương không giận được mà hai ả hoàn phải nạp mình tuân lệnh vì cảm phục. Trầm Lãng gục gặt mỉm cười.

Chén rượu vừa cạn, Trầm Lãng cảm thấy “Không Tước Khai Bình Tửu” chẳng những hương thơm vị ngọt, mà chất men lại vô cùng đặc biệt, một chất rượu vừa thơm ngát vừa đậm đà, một thứ rượu xưa nay chưa từng nếm.

Trầm Lãng lúc ngửa mặt uống chén rượu vẫn phải chừa lại nửa phần, đó là chưa kể việc khi rót, Bạch Phi Phi đã chú ý rót lưng hơn, ấy thế mà chất men của rượu cũng đã dẫn ra tứ chi tức khắc.

Thật là mỹ tửu, uống vào ngọt lịm, nhưng khi vào bụng là chất men cực mạnh bùng lên.

Khoái Lạc Vương tâm tình cởi mở, chỉ nốc một cái là cạn ly.

Cho dù là bậc siêu quần, cũng không tránh khỏi nhược điểm của nhân loại tánh: đó là vấn đề tửu sắc.

Trong trùng điệp chúng sinh, đã có mấy ai tránh thoát được hai cạm bẫy ấy? Hai cạm bẫy mà ai ai cũng sẵn sàng vui vẻ dẫm chân lên.

Và một bất niếu hùng, Khoái Lạc Vương cuối cùng rồi cũng phải say.

Mặc dù chưa ngã hẳn, nhưng đôi mắt nhọn của ông ta đã bắt đầu lơ đãng, giọng nói sắc bén cũng bắt đầu nhừa nhựa.

Trầm Lãng đưa tay vỗ trán mỉm cười:

- Tại hạ đã không còn gượng nổi, xin mạn phép cáo từ.

Khoái Lạc Vương cười khà khà:

- Say? Ai say?

Trầm Lãng cũng cười:

- Vương gia tuy chưa say, nhưng tại hạ đã say.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Trầm Lãng ơi Trầm Lãng, xem ra thì túc hạ còn bết quá. Bản Vương hai chén, túc hạ một chén thế mà lại ngã trước rồi ư.

Trầm Lãng nói:

- Vâng vâng... tại hạ làm sao sánh được với Vương gia.

Khoái Lạc Vương đưa tay ngoắc lia ngoắc lia, y như là sợ Trầm Lãng chạy mất:

- Khoan khoan... đừng đi, đừng đi... uống, uống vài chén nữa.

Ông ta chụp áo Trầm Lãng, nhưng Trầm Lãng đã lách qua và len lén rút lui. Ra tới ngoài cửa vẫn còn nghe tiếng Khoái Lạc Vương kêu vói, nhưng giọng nói ông ta đã không còn rõ tiếng.

Yến Nhi đứng ngoài cửa mỉm cười:

- Yến Nhi xin đưa công tử.

Trầm Lãng cười:

- Đa tạ cô nương.

Yến Nhi thốt tha đi trước và liếc lại cười duyên:

- Trầm công tử đã nhu mì mà lại còn lễ mạo, thảo nào mà cô nương tôi đã... đã...

Cô bé che miệng cười ra tiếng và bước đi thật nhanh...

Xuyên qua mấy lần trường rữ, ra tới nhà trước thì đám thiếu nữ khi nãy vẫn chưa ngủ, có cô còn đang soi gương sửa lại mái tóc vành môi, có kẻ đang ngồi dựa ngửa đưa hai bàn tay nắn vuốt cặp đùi, có cô lại dùng mũi dao nhỏ chích lấy nước hoa mai khô để sơn đỏ móng tay...

Trầm Lãng không cúi mặt, nhưng vẫn không liếc góc cô nào cả.

Đám thiếu nữ xì xào phía sau lưng:

- Xi, làm bộ...

- Cha... lại còn mỉm cười nữa. Cái cười sao mà ác ôn.

- Bộ tưởng đâu cười làm người ta chết được à? Hừ, làm kiêu.

Yến Nhi che miệng cười nho nhỏ:

- Thật là đám ghen xăng.

Trầm Lãng cười:

- Thật ra thì cô gái lúc ghen cũng dễ yêu cả.

Ra khỏi hành lang, ánh ban mai đã trải vàng trên đầu cây ngọn cỏ, khu vườn hoa rạng rỡ hơn lên.

Độc Cô Thương không còn thấy nữa. Nếu không chết có lẽ cũng mang thương không ít.

Trầm Lãng chống tay uốn lưng cười:

- Thôi, xin cô nương trở lại.

Yến Nhi bĩu môi:

- Làm gì mà khách sáo lễ phép dữ vậy.

Vừa nói nàng vừa ngoe nguẩy bỏ đi trở lại.

Trầm Lãng nhìn theo lắc đầu cười:

- Nhỏ người mà lòng sớm lớn, sao có nhiều quá thế.

Yến Nhi vụt quay lại nói:

- Nè, đừng quên.

Cô ả chỉ tay mình và chỉ chỉ tay Trầm Lãng...

Trầm Lãng gật gật đầu bước ra khỏi vườn. Ánh nắng ban mai ấm áp làm cho cỏ cây cũng như con người tràn đầy sức sống. Trầm Lãng cảm nghe sự mệt mỏi đêm qua đã tiêu mất cả.

Vừa bước vào tới cửa, Nhiễm Hương như đã chực sẵn chạy ra ôm lấy cổ chàng.

Đầu tóc nàng rối bời, áo quần xốc xếch, mắt nàng thâm quầng ửng đỏ suốt đêm không chợp mắt.

Nàng ôm cứng Trầm Lãng, giọng run như muốn khóc:

- Công tử đã về... trời ơi, cảm ơn trời phật... công tử không sao cả chứ?

Trầm Lãng nói:

- Không, không sao cả.

Nhiễm Hương vuốt vuốt khắp mình Trầm Lãng:

- Trong mình công tử không sao chứ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Không bị cụt một cánh tay nào hết.

Nhiễm Hương thở hắt một hơi:

- Sao công tử không cho người về cho tôi hay một tiếng? Công tử có biết tôi lo lắng như thế nào không? Trời ơi, suốt đêm nay tôi không hề chợp mắt.

Trầm Lãng dịu giọng:

- Thôi bây giờ đi ngủ đi.

Nhiễm Hương ngó Trầm Lãng bằng tia mắt hết sức tha thiết:

- Công tử cũng đi ngủ một chút.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Từ trước đến nay in hình như tôi chưa hề có phúc được ngủ ngon bao giờ cả.

Nhiễm Hương nũng nịu:

- Công tử không ngủ tôi cũng không ngủ nữa.

Trầm Lãng gượng cười:

- Sao vậy? Ngủ đi chứ.

Nhiễm Hương thấp giọng:

- Công tử không ngủ, tôi cũng không sao ngủ được.

Trầm Lãng cười và hỏi bằng một giọng thật dịu:

- Trước kia, khi chưa gặp biết tôi bộ cô nương cũng không ngủ vậy sao?

Nhiễm Hương đỏ hoe đôi mắt:

- Công tử... công tử thật là ác lắm.

Vừa nói, nàng vừa nhào tới ôm lấy cổ Trầm Lãng cắn một cái thật mạnh.

Trầm Lãng vuốt nhẹ tóc nàng và mỉm nụ cười buồn.

Trừ việc cố gắng mà cười, Trầm Lãng không còn biết sao nữa, không còn biết làm cách nào hơn nữa.

Quá nhiều cô gái bao vây, quá nhiều cô gái ưa thích, việc đó đối với Trầm Lãng không biết nên dùng tiếng “được” hay là “bị”.

Thực tế trước mắt thì phiền phức, đau khổ nhiều hơn là sung sướng.

Sự phiền hà đau khổ ấy, làm cho Trầm Lãng cảm thấy không được đàn bà chú ý tới là phúc đức nhất đời.

Trầm Lãng rót một chén trà vừa kê lên môi rồi vụt quay phắt lại mở tung cánh

cửa.

Xuân Kiều đã đứng sững nơi đó tự bao giờ, mặt cô ta thoáng vẻ run sợ...

Đầu tóc cô ta cũng rối bời, quầng mắt cũng thâm hồng, vẻ mặt hốc hác, chứng tỏ rằng cô ta đã cũng suốt một đêm không ngủ.

Trầm Lăng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Xuân Kiều cúi mặt:

- Không... Không có gì... tôi chỉ đến xem... đến hỏi công tử có... bình an không?

Trầm Lăng cười:

- Không lẽ cô cũng lo lắng nữa sao? Không lẽ cô cũng sợ tôi bị Khoái Lạc Vương giết đi à?

Xuân Kiều vắn vê tà áo gượng cười:

- Trong lòng tôi có nhiều việc không yên, chỉ cầu... chỉ cầu xin công tử đừng chấp cái lỗi của kẻ tiểu nhân.

Trầm Lăng cười:

- Thì ra trong lòng cô cũng có những giờ phút bất an nữa ư?

Giọng Xuân Kiều thật thấp:

- Cầu xin công tử... công tử...

Trầm Lăng dịu giọng:

- Nếu tôi trách cứ hay muốn làm tội tình gì thì đâu có chờ đến bây giờ.

Xuân Kiều thở phào nhẹ nhõm:

- Đa tạ công tử.

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Nhưng từ rày về sau, tôi khuyên cô không nên có hành động nghe trộm ngoài cửa như thế này nữa nhé.

Xuân Kiều tái mặt cúi đầu:

- Vâng vâng... về sau tiểu nhân không dám như thế nữa.

Cô ta vừa mới quay lưng, Trầm Lăng vụt kêu lại:

- Khoan...

Xuân Kiều run rẩy:

- Công tử... công tử dạy bảo điều chi?

Trầm Lăng nói:

- Cho nhà bếp dọn tôi một mâm điểm tâm. Nhớ cho thức ăn nhiều nhiều một chút nhé. Lẹ lên đi, bây giờ thì tôi chỉ cần ăn thôi.

Ngồi quay mặt ra vườn trong ánh nắng ban mai ấm áp, Trầm Lãng ăn điểm tâm và ăn một cách thật ngon.

Ăn xong, Trầm Lãng đã nghe hơi thở nhẹ nhẹ của Nhiễm Hương từ phía giường

ngủ.

Cám ơn trời phật, nàng đã ngủ được rồi.

Trầm Lãng lấy viên giấy vo tròn của Yến Nhi trao cho ra xem, thấy viết:

“Bao nhiêu lâu cách biệt, lòng hoài vọng vô cùng, đúng Ngọ ngày hôm nay xin công tử ra phía tây, tiện thiếp sẽ đợi công tử nơi khu rừng rậm xéo ngang hóc núi.”

Lá thư chỉ có mấy dòng chữ ngắn ngủn và cũng không ký tên ai, nhưng Trầm Lãng thừa biết đó là của Bạch Phi Phi.

Bây giờ thì đã gần đúng Ngọ, đúng là giờ yên tĩnh nhất của Khoái Lạc Lâm, Trầm Lãng nhẹ bước ra khỏi phòng, thẳng về hướng chỉ trong thơ.

Quả thật là vắng vẻ. Rừng thưa như yên ngủ, không một bóng người, cũng không nghe một tiếng chim. Vạn vật như nín thở e dè, như kinh động đến giây phút của tình nhân hò hẹn.

Dưới tàng cây rậm rạp um tùm kín mít, một cô gái áo trắng đang đứng đợi chờ: Bạch Phi Phi.

Tia mắt nàng như đứng lại trân trân về phía con đường Trầm Lãng đi.

Nhìn dáng sắc của nàng, Trầm Lãng chợt nghe xao xuyến.

Không biết nên mừng hay là còn phải lo buồn.

Nàng quả đúng là một cô gái vừa đẹp vừa nhu mì đoan chính, nhìn vào nàng không ai có thể tìm ra một vết gì có thể làm hoen ố tâm hồn thuần khiết của một cô bé ngây thơ.

Nhưng, trên đời này có mấy ai đoán được thâm tâm của “cô bé ngây thơ” ấy?

Nhìn nàng, Trầm Lãng bất giác vụt nhớ đến Chu Thất Thất.

Tính cách liếng thoảng trong tia mắt như chứa ít nhiều man dại của những cô gái chất phát tự nhiên, một cô gái ngang bướng kỳ khôi, nhưng lại có những phút nhu mì hiền dịu. Tất cả những phức tạp đó, đều trợn trao vào tâm tính của Chu Thất Thất...

Như vậy, cũng không biết nàng là cô gái đáng giận đáng trách hay là đáng thương, đáng yêu.

Chu Thất Thất và Bạch Phi Phi quả là hai cô gái sinh ra tương phản như lửa với nước, hai điển hình của tư thế cực đoan.

Cả hai đều khả ái.

Trên đời chắc không một cô gái nào khả ái như họ nữa.

Trầm Lãng lại thở dài.

Tại sao hai cô gái khả ái như thế lại đều ở trong một mạng vận quá nhiều bi thảm, quá nhiều bất hạnh?

Bạch Phi Phi bây giờ cũng đã trông thấy Trầm Lãng.

Nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng như phản chiếu ánh dương quang sáng chói.

Nàng khẽ vẫy tay và quay mình đi sâu vào khu rừng rậm trong hốc núi.

Nơi đây y như từ trước đến nay không một dấu người, hoa rừng đã nở rộ giữa mùa xuân. Một mùa xuân y như là đang ngưng đọng.

Nơi đây đúng hơn là một kẹt núi, nhưng kẹt núi rất rộng, hai bên tàng cây tàng cây, dây mây phủ trùm bí lối, ánh luôn cả ánh mặt trời.

Bạch Phi Phi đứng lại.

Trầm Lãng cũng dừng lại trước mặt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở dồn dập.

Cuối cùng, nàng nhào tới ngã vào lòng Trầm Lãng.

Trầm Lãng nhẹ nhẹ vuốt mớ tóc mây mềm mại của nàng.

Thật lâu, không ai nói được nên lời.

Trầm Lãng vụt thở ra:

- U Linh Cung Chúa.

Bạch Phi Phi ngẩng mặt nở nụ cười thật đẹp:

- Luôn cả tên tôi mà công tử cũng quên nữa rồi ư?

Trầm Lãng cúi xuống nhìn sát vào mặt nàng. Bộ mặt vẫn ngây thơ hiền dịu, không kinh hoàng không ác ý.

Vẻ mặt ngây thơ, hiền dịu, nhu mì ấy sao lại có thể là một nữ ma?

Trầm Lãng lại thở ra:

- Có ai có thể quên được tên nàng?

Bạch Phi Phi chớp mắt:

- Thế công tử gọi thiệp là gì nào?

Trầm Lãng nói thật nhỏ:

- Phi Phi... Bạch Phi Phi... một cô gái thông minh, hiền hậu.

Bạch Phi Phi dịu dàng:

- Thế sao công tử lại gọi thiếp là U... U Linh gì đó?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chứ Bạch Phi Phi không phải là U Linh Cung Chúa ư?

Bạch Phi Phi đẩy nhẹ Trầm Lãng ra, nàng nhè nhẹ thối lui và tia mắt phảng phất tia giận dữ:

- U Linh Cung Chúa là ai? Tại sao công tử lại luôn nhắc đến nàng? Nàng là một cô gái đẹp lắm à?

Trầm Lãng nhìn vào khoảng trống xa và nói bằng một giọng trầm trầm:

- Đúng, nàng là một người đẹp phi thường, thông minh phi thường, và võ công cũng rất phi thường.

Bạch Phi Phi cúi mặt thờ ra:

- Công tử không tiếc lời khen như thế, thì nhất định nàng hơn tôi nhiều lắm. Nhưng tôi van công tử, xin công tử đừng đang tâm khen một ai trước mặt tôi cả.

Trầm Lãng điềm nhiên:

- Nhưng nàng lại cũng là một cô gái ác độc phi thường, những chuyện ác nào người khác không làm được, nàng đều làm được cả.

Bạch Phi Phi ngẩng mặt:

- Công tử đã gặp nàng?

Trầm Lãng nói:

- Tôi đã gặp nàng đêm hôm nay. Chẳng những gặp không mà lại còn cùng nàng giao đấu nữa.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Nàng là con người ra sao?

Trầm Lãng nói:

- Mặt nàng luôn luôn che bằng một vuông lụa mỏng, không cho ai thấy, nhưng tôi đã gỡ được vuông lụa ấy.

Đôi mắt Trầm Lãng vụt như mũi tên bắn thẳng vào mặt Bạch Phi Phi:

- Tôi đã nhận ra nàng chính là cô, cô chính là U Linh Cung Chúa. Chính vì lẽ ấy mà tôi phải ngưng tay.

Bạch Phi Phi thụt lui tái mặt:

- Nàng là tôi? Công tử... công tử không quáng mắt chứ?

Trầm Lãng mỉm môi thở hắt ra:

- Làm sao tôi quá mắt được? Người khác có thể giả mạo vẻ mặt của cô, nhưng... không ai có thể giả mạo được đôi mắt... Đôi mắt ngàn đời tôi không làm lẫn.

Bạch Phi Phi run bắn tay chân:

- Vì thế mà công tử cho rằng tôi là U Linh Cung Chúa... là con người độc ác ấy?

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Tôi không có cách nghĩ nào khác hơn thế được.

Bạch Phi Phi run giọng:

- Nếu tôi là U Linh Cung Chúa thì tại sao lại lưu lạc tận Giang Nam? Tại sao lại mặc tình cho người ta mang đi bán làm nô lệ? Nếu tôi có biết võ công thì ai lại có thể hành hạ tôi được chứ?

Những tiếng nói sau cùng của nàng tuy không dứt quãng nhưng lại tức tưởi không rõ tiếng và nước mắt nàng vọt trào ra...

Trầm Lãng thở dài:

- Chính đó là một việc làm tôi bản khoản hết sức.

Bạch Phi Phi vừa khóc vừa nói:

- Công tử... Công tử không còn tin tôi một chút nào cả ư?

Trầm Lãng nói:

- Tôi rất muốn tin cô lắm, nhưng tôi cũng không thể không tin ở đôi mắt của tôi.

Bạch Phi Phi lau nước mắt:

- Nhiều việc chính mắt mình thấy, cũng có lúc không phải là sự thật.

Trầm Lãng cau mặt lắm lắm:

- Phải... những chuyện trước mắt, nhiều lúc cũng không phải là chuyện thật...

Bạch Phi Phi càng tức tưởi:

- Tôi là một đứa bé mồ côi, từ nhỏ đã không biết cha mẹ là ai... Trên đời không có ai đối xử tốt với tôi cả, chỉ có mỗi một mình công tử... Công tử...

Nàng vọt nhào vào lòng Trầm Lãng, khóc òa lên:

- Mà bây giờ... bây giờ công tử cũng không còn tin tôi nữa, tôi... tôi sống chẳng còn nghĩa lý gì.

Trầm Lãng ngậm ngùi:

- Tôi có thể... Có thể tin cô được chẳng...

Bạch Phi Phi ngửa mặt chan hòa nước mắt:

- Công tử... Công tử nhìn kỹ xem tôi có thể là một đứa con gái ác độc được không?

Trầm Lăng lấy tay vuốt mặt nàng và khẽ lắc đầu:

- Không... không giống như thế.

Bạch Phi Phi nói:

- Vậy thì công tử nghi ngờ thiếp làm chi tội nghiệp.

Trầm Lăng thở ra:

- Nếu U Linh Cung Chúa không phải là cô thì tại sao trên đời lại có thể có hai người giống y như đúc thế?

Bạch Phi Phi lau nước mắt, nín khóc nhưng giọng nàng thật buồn:

- Công tử nên biết rằng thiếp có một người chị song sinh... Chỉ có điều thiếp thì suốt đời bị người khác hành hạ, còn chị thiếp thì lại chuyên đi hành hạ người khác...

Trầm Lăng sửng sốt:

- Chị em song sinh...

Bạch Phi Phi càng buồn hơn nữa:

- Chuyện này kể ra thì nghe chừng như lạ lắm, nhưng ở đời có nhiều chuyện xảo hợp lạ lùng. Những chuyện đó đâu phải là chuyện không có thể xảy ra, phải không?

Trầm Lăng cau mặt:

- Thật ra...

Bạch Phi Phi như không nghe, nói tiếp:

- Huống chi, đêm rồi công tử gặp gỡ trong một trường hợp thật cấp bách, gặp gỡ trong đêm tối, công tử làm sao lại dám tin chắc vào đôi mắt chính xác của mình?

Trầm Lăng cúi mặt thở ra...

Bạch Phi Phi ứa nước mắt:

- Đã không chắc lắm thì công tử nữ nào nói như thế? Công tử nên biết hạnh phúc trong cuộc đời tôi đều gởi cả vào tay công tử. Công tử nữ nào vứt đi một kiếp sống mỏng manh.

Lặng thinh một lúc, Trầm Lăng khẽ vuốt tóc nàng:

- Tôi làm.... Tôi cũng có thể làm... Nhưng chuyện lạ lùng như thế, cô nương cũng

không nên trách...

Bạch Phi Phi dựa mặt vào ngực Trần Lãng, giọng nàng sụt sướt:

- Tất cả đời tôi là công tử... Công tử có giết tôi, tôi cũng không dám oán hờn....

Trần Lãng cúi mặt sát tóc nàng, một hoàn cảnh một tâm sự mà cho dù sắt đá cũng không còn cứng được nữa...

Sắt máu không làm lay chuyển được lòng dạ anh hùng, nhưng sự mềm yếu lại làm cho anh hùng vô phương kháng cự...

Thật lâu... Thật lâu, Trần Lãng dịu giọng hỏi nàng:

- Suốt thời gian qua cô đã bị khổ sở ra sao?

Bạch Phi Phi nói:

- Hôm đó, tại khách sạn, công tử và Hùng Miêu Nhi đi hết, Chu cô nương lại nổi giận, tôi biết chính tại mình làm cho Chu cô nương cực khổ, nên trong lòng tôi thật vô cùng khó chịu.

Trần Lãng gượng cười:

- Thật ra thì Thất Thất cũng không phải cố ý như thế.

Bạch Phi Phi nói mau:

- Tôi biết... Tôi biết Chu cô nương có lúc tính hơi khó khăn một chút, nhưng lòng thì lại rất tốt. Và thật ra thì nàng rất thông minh, thẳng thắn mà lại đẹp nữa... Tôi, tôi không làm sao bì với nàng được.

Trần Lãng hơi mỉm cười nhưng rồi lại thở ra:

- Bao giờ cô cũng nghĩ tốt cho người khác, nội một điểm đó, cô cũng đã hơn Thất Thất rồi.

Bạch Phi Phi tươi sắc mặt:

- Thật à? Công tử nói thật à?

Nhưng nét mặt cười đột nhiên biến mất, nàng cau mày và khẽ thở ra, kể tiếp chuyện cũ:

- Lúc đó tôi muốn len lén bỏ đi để cho Chu cô nương hết giận, không ngờ đang lúc ấy, cái tên quỷ quái Kim... Kim...

Trần Lãng nhắc:

- Kim Bất Hoán.

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Phải rồi, Kim Bất Hoán nhảy ập vào bịt miệng tôi bắt tôi đi. Hắn bắt tôi đến chỗ Vương công tử gì đó...

Trần Lãng gật đầu:

- Biết, việc đó tôi biết.

Bạch Phi Phi nói:

- Lúc đó tôi sợ quá, vì tôi biết Vương công tử đó là con người không tốt... Cũng may, lúc đó hấn y như bạn việc gì lắm cho nên không đá động gì đến tôi cả.

Kể đến đây Bạch Phi Phi vụt đỏ mặt, y như cô ta cố gắng lắm mới có thể nói hai tiếng “không tốt” của Vương Lâm Hoa.

Và nàng cúi mặt nói tiếp:

- Sau đó họ lại đưa tôi đến chỗ ở của Vương phu nhân... À, công tử biết không, bà ta đẹp lắm, chính tôi là con gái mà thấy cũng không khỏi ít nhiều xao xuyến...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thế bà ta đối với cô ra sao?

Bạch Phi Phi thở ra:

- Bà ấy đối với tôi rất tốt, bà y như một tiên nữ trên đời... y như có một sức mạnh vạn năng có thể biến cái đau khổ của người đời thành ra sung sướng...

Trầm Lãng nói:

- Chính vì thế mà cô mới nghe lời bà ấy?

Bạch Phi Phi cúi mặt:

- Bà ấy đối xử tốt với tôi quá, lẽ đâu tôi lại cự tuyệt lời yêu cầu của bà...

Trầm Lãng hỏi:

- Bà ấy bảo cô làm gì?

Bạch Phi Phi nói:

- Bà ấy bảo tôi phải len vào kế cận Khoái Lạc Vương thám dò tin tức... Sự thật thì lúc đầu tôi sợ quá, nhưng sau đó nghe nói Khoái Lạc Vương là kẻ thù của công tử, nên tôi bằng lòng đi.

Trầm Lãng cảm động:

- Cảm tạ Phi Phi.

Bạch Phi Phi cười thật đẹp:

- Chỉ cần nghe một câu nói ấy của công tử thì cho dù phải chịu bao nhiêu thống khổ, tôi cũng nguyện sẵn lòng.

Trầm Lãng hỏi:

- Thế bắt đầu từ đó cô phải chịu những khổ sở nào nữa?

Bạch Phi Phi cười buồn:

- Vì cần phải lấy lòng tin của Khoái Lạc Vương, nên bà ta phải đem tôi giam chung với một... cái tên mà tôi tưởng trên đời này không còn ai ghê khiếp bằng hắn nữa...

Trầm Lãng thở ra:

- Chắc cô sợ lắm phải không?

Bạch Phi Phi đỏ mặt:

- Tôi có thể bằng lòng ở chung với mãng xà độc thú, chứ thật không muốn thấy mặt hắn chứ đừng nói tới việc ở chung... Nhưng vì Vương phu nhân, vì muốn cố giúp công tử trừ kẻ thù, cho nên tôi phải cắn răng...

Trầm Lãng gật gù:

- Điều đó chứng tỏ cô cũng có khá nhiều can đảm...

Như sắp nói đến một chuyện kỳ cục, nên mặt Bạch Phi Phi càng đỏ lên hơn nữa.

- Vương phu nhân còn nói cho tôi biết một chuyện bí mật là cái tên ma quỷ ấy không phải là đàn ông mà cũng không phải là đàn bà. Tuy biết thế nhưng khi thấy cặp mắt hắn là tôi cũng phát run lên, và nhất là lúc hắn vỗ vai tôi, tôi muốn cắn lưỡi để chết quách cái cho rồi.

Trầm Lãng hỏi:

- Có phải Vương phu nhân có ý để cho hắn và cô trốn thoát không?

Bạch Phi Phi nói:

- Vương phu nhân biết nếu hắn có thể trốn thoát được thì nhất định sẽ mang tôi theo, và thật vậy suốt dọc đường chạy trốn, thật là...

Nàng rớt nước mắt để thay thế cho lời thống khổ, nhưng rồi nàng lại cười:

- Nhưng dù sao thì bây giờ hắn cũng đã chết rồi.

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng đến đâu là hắn chết?

Bạch Phi Phi nói:

- Vừa vào đến cửa Khoái Lạc Vương là hắn chết.

Trầm Lãng cau mày:

- Hắn chết cách ra sao?

Bạch Phi Phi nói thật nhỏ:

- Tôi giết hắn.

Trầm Lãng tròn mắt:

- Sao?

Bạch Phi Phi hỏi lại:

- Công tử cho là chuyện lạ lắm sao?

Nàng hất ngược mái tóc lòa xòa và nói tiếp:

- Vương phu nhân trao cho tôi một chiếc nhẫn, trong chiếc nhẫn đó có một mũi kim thật nhỏ, nhưng lại độc vô cùng, chất độc mạnh lắm, chỉ cần thấu qua lớp áo, chạm nhẹ vào da là nạn nhân ngã chết không kịp la một tiếng... Nó nhẹ nhàng đến mức nạn nhân cũng không thể biết tại sao mình chết... Do đó, tôi chỉ cần vỗ nhẹ lên vai hắn, và tự nhiên là hắn không làm sao biết để mà đề phòng.

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng thở hắt ra:

- À... thì ra là như thế.

Bạch Phi Phi nói bằng một giọng sợ sệt:

- Dù gì tôi cũng đã giết người rồi... công tử có trách tôi không?

Trầm Lăng cười dịu dàng:

- Đâu có gì, cho dù ai ở trong trường hợp đó cũng phải giết hắn.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Thế thì tại sao công tử lại suy nghĩ?

Trầm Lăng nói:

- Có một việc mà từ trước đến nay tôi không biết, cho đến bây giờ mới hiểu ra.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Chuyện gì thế?

Trầm Lăng nói:

- Từ trước tới nay tôi không hiểu vì sao bọn Triền Anh Tông vừa đến cửa Nhân Nghĩa Trang đều ngã ra chết hết, bây giờ vỡ lẽ mới biết đó là do mũi kim độc trong chiếc nhẫn của Vương phu nhân.

Bạch Phi Phi chớp chớp mắt:

- Mũi kim độc ấy chỉ dùng được một lần thôi, nó giống như kim của con ong vậy, chỉ chích một lần là hết nọc...

Trầm Lăng cau mày:

- A... có chuyện như thế nữa sao?

Bạch Phi Phi nói:

- Số người công tử nói đó chết không sót một ai cả, như vậy thì ai đã hạ độc thủ?

Trầm Lăng suy nghĩ một lúc nữa và vụt bật cười:

- Tôi hiểu rồi.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Trong đó còn gì bí mật nữa sao?

Trầm Lãng nói:

- Lúc thả họ có lẽ Vương phu nhân có đặt điều kiện... Và điều kiện đó là mỗi một người trong bọn phải giết một người.

Bạch Phi Phi lắc đầu ngơ ngác:

- Tôi thật không hiểu thế nghĩa là sao cả?

Trầm Lãng cười:

- Chuyện đó có thể như thế này, Vương phu nhân dặn riêng từng người, trao cho mỗi người một chiếc nhẫn có kim độc, trong bọn họ ai cũng tưởng chỉ có mình “bị” trao nhiệm vụ đó thôi, cho nên khi đến Nhân Nghĩa Trang thì người này giết người kia,

người kia giết người nọ. Kết quả là tất cả đều là nạn nhân mà tất cả cũng đều là hung thủ.

Nghe Trầm Lãng dẫn giải, Bạch Phi Phi lắc đầu:

- Mưu kế thật là độc hại.

Trầm Lãng mím miệng thở ra:

- Kế tuy độc thật, nhưng nếu trong bọn Triển Anh Tông có được một người quân tử, thì độc kế có đến đâu cũng không thi thố được.

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Đúng là hại người thì bị người hại lại...

Thình lình trong hốc núi có tiếng cười lạnh lạnh:

- Các người cũng thế mà lại đi phê bình kẻ khác.

Một mũi trường kiếm như con bạch xà xẹt mạnh đám mây chẳng chịt ngay chỗ phát ra tiếng nói...